

INGEZONDEN.

BEROEPSGEHEIM EN COLLEGIALITEIT.

Op bldz. 6219 van dit *Tijdschrift* deelt dr. PINKHOF mede, dat hij het met een collega niet eens kan worden over de vraag, of een specialist van zijn bevindingen bij een patiënte tegen haar wil collegialiteitshalve mededeeling mag doen aan patiënte's huisarts. Hij zelf meent van niet.

Hoewel geen medicus, meen ik als moralist, wegens de ethische zijde van het beroepsgeheim, die hier aangeroerd wordt, geen onbescheidenheid te begaan, met mij in het debat te mengen en als mijn stellige meening uit te spreken, dat het gelijk hier aan de zijde van dr. PINKHOF is. En wel op tweevoudigen grond: primo op grond van de stricte rechtvaardigheid tegenover patiënte, die even goed als ieder ander er per se strict recht op heeft, dat haar mede-contractant het met haar stilzwijgend aangegaan contract van geheimhouding niet schende; en secundo op grond van het algemeen belang, dat eischt, dat patiënten niet worden weerhouden zich tot een geneesheer te wenden uit vrees voor openbaarmaking van hun ziekte, aan derden m. a. w. op grond van het *beroepsgeheim*. Hetgeen daarom nog niet zeggen wil, dat ik aanhanger zou zijn van de leer van het „secret absolu”. Zou werkelijk het belang der samenleving en der openbare gezondheid eischen, dat in een bepaald geval (ik denk hier aan de wet op de besmettelijke ziekten) de handelende geneesheer mededeeling doe aan de overheid, dan moet daarvoor het belang, dat de patiënt zelf bij geheimhouding heeft, wijken. Ook het publiek veelt de redelijkheid van dien eisch en het is dàar dan ook aan toe te schrijven, dat — gelijk de ervaring leert — deze uitzondering op den regel het zoo noodige vertrouwen in de discretie van den medischen stand niet schaadt. Zelf zou ik nog verder durven gaan en beweren (hoewel ik weet, dat velen mij zullen tegenspreken), dat de medicus óók het stilzwijgen mag verbreken, wanneer dit het eenige middel is, om groote schade, die patiënt *wederrechtelijk* wetens en willens, een onschuldigen derde dreigt aan te doen, te voorkomen. Ik denk hier aan den syphilitischen bruidegom, die ondanks het verbod van zijn geneesheer tòch het huwelijk met zijn argelooze, niets kwaads vermoedende bruid, niet wil uitstellen en het er dus maar op waagt, zijn bruid ongelukkig te maken. Zoodra toch eerbiediging van het beroepsgeheim als het ware een vrijbrief voor onrecht gaat worden en de misdaad beschermen, dient het niet meer, maar *bedreigt* het het algemeen welzijn. Ook *dit* beseft het publiek. En wij zien dan ook, dat gebruik maken van het geheim in zulk een uiterste geval heusch niet het gevolg heeft, dat patiënten, die wel aan een compromitterende, voor anderen gevaarlijke ziekte lijden, maar niets kwaads tegenover derden in het schild voeren, zich niet meer zoo gemakkelijk aan den dokter toevertrouwen, doch alléén, dat kwaadwilligen aldus belet worden een misdaad te begaan.

Om nu echter op ons geval terug te komen: hier eischt noch het algemeen belang noch het particulier belang van een door patiënte in zijn rechten bedreigden onschuldigen derde, dat de specialist zijn collega inlicht, terwijl het anderzijds zeker is, dat patiënte zich tegen spreker verzet. Dit laatste kan nu wel heel onverstandig zijn (hoewel, wanneer het hier soms om een compromitterende ziekte gaat, zeer begrijpelijk), maar dat neemt niet weg, dat hiermede zijn *recht* op geheimhouding niet te loor gaat (wie toch zal durven beweren, dat een onverstandig gebruik maken van zijn recht dat recht zelf doet verbeuren?), terwijl het bovendien aan geen twijfel onderhevig is, dat de wetenschap, dat een dokter tegen den wil van zijn patiënt zou mogen spreken met diens huisarts, zoo vaak hij dat in het belang van den patiënt acht, den gang van menigen zieke naar den geneesheer zou tegen houden Seminarie „Rijsenburg”.

F. VAN DE LOO.

Van rechtsgeleerde zijde wordt mij nog medegedeeld, dat de specialist in casu niet alleen moraliter, maar ook wettelijk (art. 272 Wetb. v. Strafrecht) verplicht was, te verzwijgen wat hem opgedragen was te verzwijgen.

H. PINKHOF.